

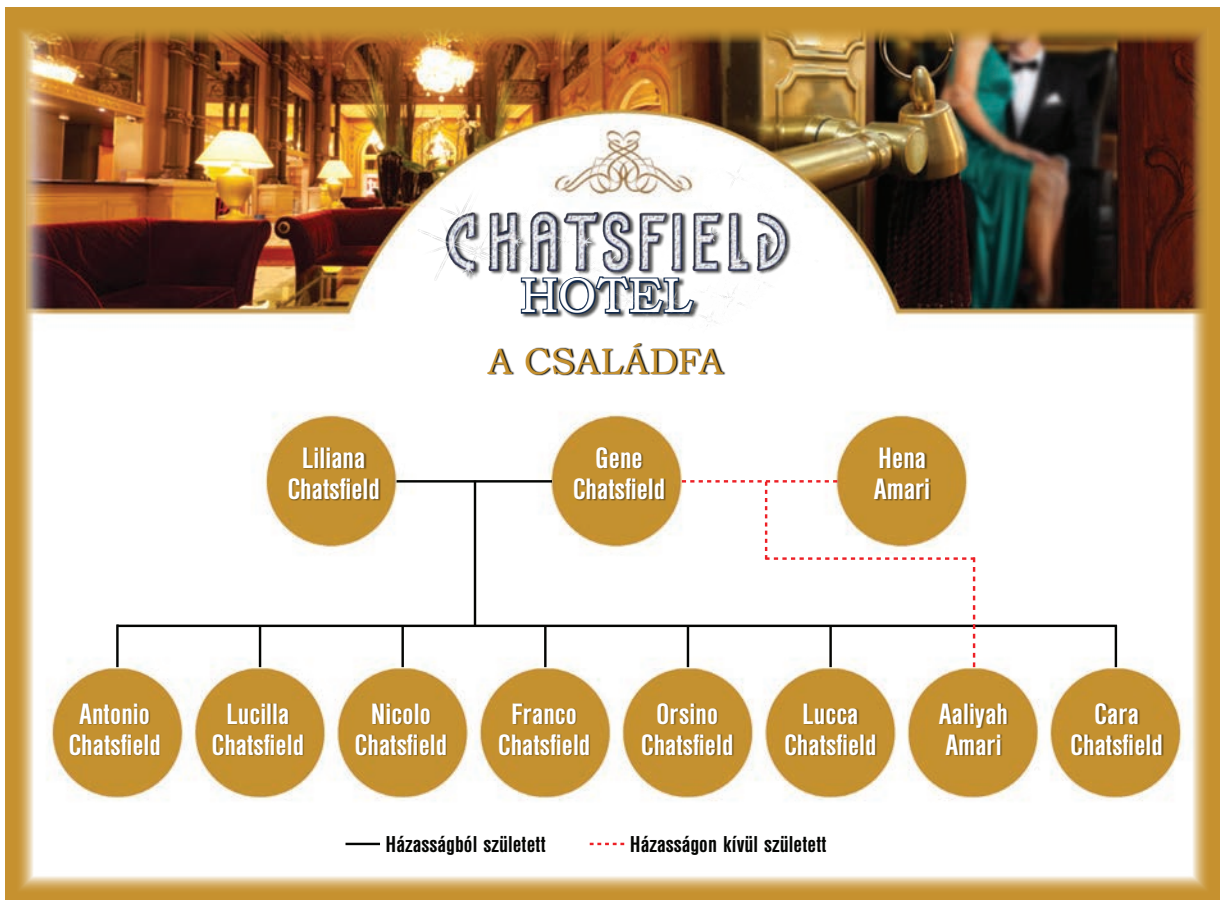
Júlia

Világszerte Nr. 1

CHATSFIELD
HOTEL

Chantelle Shaw

A szívtipró titka

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorozni, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátviteli vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Harlequin Books S. A., 2014 – Harlequin Magyarország Kft., 2015

A JÚLIA 591. eredeti címe: *Billionaire's Secret (Harlequin Mills & Boon, Modern Hotel Continuity)*
Magyarra fordította: Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 591. számában, 2015
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-111-2

● *Kép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN ® és ™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2015

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

Print on demand Kft.

www.ipubs.hu

1. FEJEZET

Na, ennyit a modern technikáról, gondolta Sophie, aztán az út szélére kormányozta a kocsit és leállította a motort. Noha szigorúan követte a GPS utasításait, reménytelenül eltévedt.

Előtte terültek el Chiltern Hills szelíd dombjai, de sehol nem látott nemhogy udvarházat, még egy parasztudvart vagy egy pajtát sem. Az út ráadásul egyre keskenyedett, és Sophie gondolni sem mert arra, mi lesz, ha szemből felbukkan egy jármű. Hogy fognak elférni egymás mellett?

Nagyot sóhajtva felvette a térképet az anyósülésről, és kiszállt. Máskor bizonyára élvezte volna a gyönyörű környéket, de most nem volt ereje megcsodálni a búzavirágkék égbolt alatt elterpeszkedő, a zöld legkülönbélebb árnyalataiban pompázó szántókat. A sövény tövében, mely az utat szegélyezte, vadvirágok nyíltak, felvonultatva az angol nyár összes színét és illatát.

Sophie azonban nem kirándult, sajnos, hanem dolgozott. Főnöke, Christos Giantrakos utasítására jött Buckinghamshire-be, és szerette volna mihamarabb elvégezni a rábízott feladatot.

Már két órával ezelőtt is, amikor elindult Londonból, erősen tűzött a nap, mostanra pedig kifejezetten kellemetlen, fullasztó lett a meleg, ami biztos jele volt a közelgő zivatarnak. Sophie vetett egy pillantást a háta mögé, és megborzongott, mert észrevette a látóhatáron tornyosuló sötét felhőket. Na még csak ez hiányzott! Hogy valahol a semmi kellős közepén érje a vihar!

A tompa morajt, mely megütötte a fülét, először mennydörgésnek vélte, aztán nagy megkönnyebbülésére rájött, hogy csak egy közeledő traktor hangja. Vad integetéssel megállította a sofőrt, mielőtt a férfi rákanyarodott volna az egyik szántóföldre.

– Tudna segíteni nekem, kérem? A Chatsfield-birtokot keresem, de azt hiszem, eltévedtem.

– Nem, nem tévedt el, kisasszony. Maradjon csak ezen az úton, és körülbelül egy mérföldnyire innen már látni fogja az udvarházat.

– Ez a döcögős út vezet a birtokra? – csodálkozott Sophie.

A farmer a vállát vonogatta.

– Innentől kezdve már nem közút, hanem magánút, csak hogy a család már régóta nem fordít gondot a karbantartására. Az eső alaposan kimosta a kavicsot, és óriási kátyúkat csinált, úgyhogy legyen nagyon óvatos, ha nem akar elakadni.

– Köszönöm a figyelmeztetést és az útbaigazítást – búcsúzott udvariasan a lány, és már be akart szállni az autóba, de a traktoros kíváncsi hangja megállította.

– A család rég elköltözött, azóta ritka madár erre a vendég.

– De Nicolo Chatsfield még itt lakik, nem? – kérdezett vissza Sophie.

– Igen. Pár évvel ezelőtt visszajött, de ritkán mutatkozik a faluban. A feleségem húga jár hozzá takarítani, és azt mondja, mindig a számítógépe előtt ül, és a pénzügyeit intézi. Állítólag egész vagyont keresett már. Elég nagy kár, hogy ebből egy pennyt sem költ el itt helyben. Pedig a falu kocsmájára nagyon ráférne egy kis pluszbevétel, mert félok, hogy a válság miatt Pete-nek le kell húznia a redőnyt.

Sophie nem tudta, mit mondhatna erre, de mint kiderült, a traktoros nem is várt választ.

– Nicolo részéről ne számíton meleg fogadtatásra a kisasszony – folytatta, miután tetőtől talpig végigmérte a lányt. – Ami pedig a kutyáját illeti, az aztán egy pokolba illő szörnyeteg, én mondom magának.

Hát ez egyre jobb, szitkozódott magában Sophie. Aztán vágott egy grimaszt, búcsúzóul biccentett, és visszazállt a kocsiba. Nagy kedve lett volna visszafordulni, de természetesen nem tett ilyet.

Christos Giantrakos, a *Chatsfield* szállodalánc új ügyvezető igazgatója azt a feladatot kapta Gene Chatsfieldtől, hogy állítsa helyre a hotelek régi jó hírét. Giantrakos nagy elánnal látott munkához, és az elhivatottságot, valamint a nagy munkabírást elvárta a munkatársaitól is, különös tekintettel Sophie-ra, aki

a személyi asszisztense volt.

Nagyon örült neki, amikor sok száz jelentkező közül kiválasztották az állásra, és komoly csapás érte volna a büszkeségét, ha ilyen hamar bedobja a törölközőt.

Így aztán összeszorított szájjal kerülgette a kátyúkat a rémes minőségű úton, és egy idő után valóban egy faszorba jutott. Az elvadult fák kétoldalt összevissza nőttek, láthatóan sok-sok éve nem gondozta őket senki, sűrű lombsátruk csaknem átlátszatlan zöld alagútként borult az autó fölé. Hirtelen azonban egy jobbkanyart írt le az út, eltűntek a fák, és a lány megpillantotta a hatalmas, valaha jobb napokat látott vörös téglalapú épületet.

Egykor bizonyára kellemes, sőt fényűző családi fészek lehetett, de azóta olyan mértékig leromlott az épület állapota, hogy ez már riasztóan hatott a látogatóra. Sophie-ban felmerült a kérdés, vajon nem pontosan ez-e a cél.

Miközben a csikorgó kavicsokon elgördült a díszes, egykor bizonyára működő szökőkút mellett, mely félig volt gusztustalan, barnászöld vízzel, „megcsodálta” a központi figurát, a valaha gyönyörű márványsellőt, melynek hiányzott a feje.

Sophie-nak eszébe jutott a ma reggel, amikor belépett főnöke irodájába, és letett az asztalára egy csésze kávé. Giantrakos szokás szerint nem viszonzta az üdvözlését, csupán mordult egyet, majd méltatlankodva ennyit mondott:

– Tudja, néha komolyan eljátszom a gondolattal, hogy egy lakatlan szigetre vitetem az összes haszontalan Chatsfield ivadékot. Ott aztán nyavalyoghatnak, amíg bele nem feketednek.

– Halljuk, melyik hozta ki legutóbb a sodrából? – Sophie megkönnyebbült, hogy csak ennyi a baj.

– Nicolo.

– Még mindig nem egyezett bele, hogy részt vegyen a részvényesek augusztusi közgyűlésén?

– Makacs, mint egy...

...Giantrakos? – akarta befejezni a mondatot Sophie, de szerencsére még idejében a nyelvébe harapott.

– Képzeld, most beszéltem vele, és ez a pimasz fráter közölte velem, hogy egyáltalán nem érdekli a szállodalánc, és a családi apanázsra sincs rászorulva, úgyhogy ne is számítsak rá, hogy holmi közgyűlésekre Londonba utazik. Aztán egyszerűen lecsapta a kagylót.

A férfi szitkozódni kezdett, mire Sophie összerezsent.

– És akkor most mit fog tenni, uram?

– Én? Maga! Nekem nincs időm ezzel a fajankóval foglalkozni, úgyhogy maga lesz az, aki érte megy és magával rángatja Londonba. Mindenképpen szükség van ugyanis a jelenlétére, mert a változtatásokhoz, melyeket végre akarunk hajtani, kell a hozzájárulása. Ha tényleg ennyire nem érdekli a családi vállalat, még annak is fennáll a lehetősége, hogy el akarja adni a részesedését, de ez esetben is meg kell jelennie a közgyűlésen.

– És miből gondolja, uram, hogy rám hallgatni fog? – tudakolta Sophie. – Ha egyszer visszavonultan él, és kerüli az embereket, miért pont velem tenne kivételt?

– Tudom, hogy magára számíthatok, Sophie. Ha egyszer ez a feladat, akkor elő fogja nekem állítani Nicolót a megfelelő időpontra, erre mérget veszek. Különböznem nem érdekel, hogyan éri el a célját, felőlem akár a fülénél fogva is odacibálhatja a közgyűlésre. Ja, és van a maga számára még egy megbízásom. Néhány régi iratra volna szükségem, amelyek minden bizonnyal Chatsfield House régi irodájában vannak. Tudja, Gene Chatsfield az induláskor még onnan igazgatta a szállodáit, és csak az ikrek születése után költöztette át a központot a londoni Dependance-be.

– De ha Nicolo nem lát szívesen, ami a ma reggeli telefon után eléggé valószínű, akkor nem hinném, hogy enged majd kutakodni az irodában – akadékoskodott a lány.

– Nincs szüksége az engedélyére – vakkantotta Giantrakos. – Ugyan Nicolo a Chatsfield House-ban lakik, de az épület nem az övé, hanem az apjáé. Gene Chatsfield viszont tud róla, hogy maga odamegy, mi több, maga az ő megbízásából jár el. Szóval addig maradhat, ameddig csak szükséges.

Milyen jó nekem! – gondolta gúnyosan Sophie, miközben alaposan megnézte magának az épületet. A bejárati ajtót, mely egy masszív, kosfej formájú rézkopogtatóval volt ellátva, feketére festették.

Sophie vett egy nagy levegőt, aztán kopogtatott és hátrahúzódott, várta, hogy történjen valami.

Mivel nem hallott semmit, újfent bekopogott. Nicolónak alighanem jóval többre lenne szüksége egyetlen

takarítónőnél, ha valóban rendben akarná tartani a házat, gondolta, amikor látta, hogy a szél felkapja az elszáradt leveleket és virágokat, melyek a kapu sarkában összegyűltek. Ugyanabban a pillanatban egy nagy felhő takarta el a napot, és Sophie megborzongott.

Szedd már össze magad! – próbált lelket verni magába, miközben az ajtó melletti kisablakon bekukucskált a ház belsejébe. Semmi mozgás... A pokolba! Hol bujkálhat Nicolo Chatsfield?

Sophie az ajkába harapott. Itt lett volna a kiváló ürügy a visszavonulásra, hiszen elmondhatta volna, hogy ő mindent megtett. De a „feladom” szó nem szerepelt Sophie szótárában. Tíz évvel ezelőtt törölte, amikor az életéért küzdött. Tizenhat évesen, amikor megkapta a szörnyű diagnózist, miszerint a rák egy különösen agresszív és veszélyes fajtájában szenved, először halálra rémült. Még most is érezni vélte a torokszorító, jeges félelmet, és szinte maga előtt látta anyja halálra vált arcát, rettegő tekintetét. Ebben a rettenetes pillanatban határozta el, hogy küzdeni fog, és igenis, legyőzi a rákot. Ez az elhatározás, ez az eltökéltség segítette át a kellemetlen és kockázatos kemoterápián, amely akkor az egyetlen reményt jelentette számára.

Sophie megint előrelépett és kopogott, ezúttal hosszan és hangosan. Miután ez sem vezetett eredményre, hirtelen ötlettől vezérelve megkerülte a házat. Óriási, elvadult kerten kellett keresztülvágnia: ahol most gaztenger volt, ott régen ápolt gyep lehetett, és a régi rózsakert szebbnél szebb virágai is fuldokoltak a mindent benövő gyomok között.

A hátsó ajtót nyitva találta, ami nyilván azt jelentette, hogy Nicolo Chatsfield nem lehet nagyon messze. Csak a másodperc törtrészig habozott, mielőtt belépett volna a konyhába.

– Hahó, van itt valaki? – kiáltotta a biztonság kedvéért, mielőtt körülnézett volna a házban. Benézett pár szobába, melyek mind a jókora előcsarnokból nyíltak, és antik bútorokkal voltak berendezve.

Az egyikben észrevett egy pompás zongorát, és képtelen volt ellenállni neki. Odalépett a hangszerhez, és végighúzta ujjait a billentyűzeten. A családjára gondolt, és a régi zongorájára az oxfordi házukban. Meg arra, mennyire szerette, ha az apja játszott neki.

Milyen szép idők voltak... De aztán jött a rák, és mindent tönkretett.

A szörnyű betegség ugyanis megmérgezte a szülei addig boldognak és stabilnak tűnő kapcsolatát. Sophie apja nem bírta a rájuk nehezéző nyomást, és otthagyta a feleségét meg a kislányát, ami még a ráknál is sokkal jobban megviselte Sophie-t. Az édesapja, akit imádott, akkor hagyta cserben, amikor a legnagyobb szüksége lett volna rá...

Gyorsan lecsukta a zongora tetejét és száműzte a fájdalmas emlékeket.

Fura érzése támadt: mintha nem lenne egyedül. Megfordulni sem volt ideje, és a gyanúja beigazolódott: tompa morgásra lett ugyanis figyelmes. Sophie hátán végigfutott a hideg, ahogy lassan a hang felé fordult.

Ahogy meglátta az ajtónyílásban álló férfit a kutyával, elakadt a lélegzete. Mindketten óriási termetűek voltak, és meglehetősen baljós látványt nyújtottak, bár Sophie, ha választania kellett volna, az ebet találta volna kevésbé félelmetesnek.

Nicolo Chatsfieldről csupán egy régi fotót látott, még abból az időből, amikor a férfi gyors kocsikra, pezsgőre és hosszú combú modellekre szórta el az apjától kapott pénzt.

Csakúgy, mint fivérei és lánytestvérei, Nicolo is jobbára szégyent hozott a család nevére, de néhány évvel ezelőtt hirtelen minden megváltozott: kivonult a reflektorfényből, mindörökre búcsút intett a médiacirkusznak.

A férfinak, aki most Sophie előtt állt, kevés köze volt a fotóhoz, melyet a lány kapott róla. Markáns vonásai sokkal szigorúbbnak tündek, mintha márványból faragták volna őket. Harminckét éves volt, de idősebbnek nézett ki. Vállig érő, dús, barna haja szokatlanul ápolatlannak látszott, az arcán többnapos borosta éktelenkedett. Az ajka nem húzódott udvarias mosolyra: lerítt róla, hogy egyáltalán nem érdekli, mit gondolnak róla mások.

Sophie nyelt egy nagyot. Nem volt ugyan félős természetű, de a férfiből áradó elutasítás kicsit azért elbátortalanította. Nicolo még mindig nem szólt egy szót sem, és ez a szótlanság kezdett a lány idegeire menni.

Ezért aztán mosolyt varázsolt az arcára.

– Most bizonyára azt kérdezi, mi a csudát keresek az otthonában.

– Nem érdekel, mit keres itt – jött a kurta, barátságtalan válasz. Mély, rekedtes hangja hallatán a lány megborzosgott. – Jogtalanul hatolt be ide, és egyedül ez az, ami számít.

– Ez azért nem egészen igaz – tiltakozott Sophie, ám amint meggondolatlanul közelebb lépett, a kutya megint felmordult. Az ír farkaskutya olyan óriási volt, hogy ha eszébe jut két lábra állni, és a mellső mancsával Sophie vállára támaszkodni, akkor jó fejfel magasabb lett volna a lánynál. Egyszóval, ha nem akarta kutyavacsoraként végezni, okosabb volt nem felbosszantani a hatalmas jószágot.

Nem csoda, ha Sophie úgy döntött, marad, ahol van.

– Kérem, engedje meg, hogy bemutatkozzam! A nevem Sophie Ashdown, Christos Giantrakos személyi asszisztense vagyok. Azért jöttem, hogy...

– Tudom, mit akar Christos – szakította félbe durván a férfi. – A válaszom ugyanaz, mint ma reggel, a telefonbeszélgetésünkör. Szóval kár volt megtennie ezt a hosszú utat, Miss Ashdown. Kérem, csukja be maga mögött az ajtót, ha távozik.

– Hé, várjon! – kiáltott fel a lány, amikor Nicolo elfordult, majd el is indult borjú méretű kutyája kíséretében. – Ne menjen el, Mr. Chatsfield!

Követe a férfit a hatalmas előcsarnokba, de az ügyet sem vetett rá. Egyszerűen kutyástul eltűnt az egyik ajtó mögött.

– Hát ez már mégiscsak... – Sophie-nak elakadt a szava. Még soha senki nem bánt vele ilyen lekezelően, nem csoda, ha felforrt az agyvize.

Anélkül hogy átgondolta volna, mit is tesz, feltépte az ajtót és becsörtetett a szobába, mely valami irodaféleség lehetett. A falakat könyvespolcok és zárt irattartó szekrények borították. A méretes helyiség nagy részét elfoglaló íróasztalon vagy nyolc képernyő vibrált. Különféle színes oszlop- és kördiagramok és egyéb elemzések váltakoztak rajtuk.

Sophie-nak eszébe jutott, hogy a főnöke említette Nicolo kivételesen sikeres pénzügyi befektető cégét, mely néhány év alatt London egyik leggazdagabb emberévé tette a fiatal férfit. Milyen kár, hogy hatalmas vagyonából még néhány száz fontot sem áldoz a ruhatára felfrissítésére, gondolta gúnyosan Sophie. A férfi hosszú, egykor fekete kabátja igencsak viseltesnek tűnt már, csakúgy, mint lábszárközépig érő bőrcsizmája. A meleg ellenére kesztyűt is viselt, igaz, csak a bal kezén. Ha nem hasonlított volna valamennyire mégis a fotóra, melyet kapott róla, Sophie alighanem valami intézőnek vagy vadásznak nézi.

Nicolo az íróasztalnál állt, és még arra sem vette a fáradságot, hogy feléje forduljon, holott hallania kellett, amikor bejött.

– Isten vele, Miss Ashdown! – mondta kissé türelmetlenül.

Sophie-nál nagyjából itt szakadt el a cérna.

– Na ide hallgasson, Mr. Chatsfield...

A sátán kutyája a fogát vicsorgatta, a férfi azonban továbbra sem érdemesítette őt egyetlen pillantásra sem. Sophie azon morfondírozott, vajon ha az eb nekirontana és szétmarcangolná, akkor Nicolo ránézne-e. Ó, micsoda lehetetlen helyzetbe került! Hogy magyarázza el a férfinak, miért jött ide, ha bármelyik pillanatban apró darabokra szaggathatja egy vérszomjas fenevad?

Sophie-nak kevés tapasztalata volt kutyákkal, azokat is még Montyval kapcsolatosan szerezte: a kis yorkshire terrier az ő kutyusa volt még kislány korában, és nagy szeretettel emlékezett vissza rá. De ha minden igaz, az ír farkasok is jóindulatú, szelíd jószágok, legalábbis ezt olvasta róluk valahol. És csupán egy módja volt annak, hogy mindezt kiderítse. Összeszedte minden bátorságát, közelebb lépett a hatalmas állathoz, és feléje nyújtotta a kezét.

– Szia! Hogy te milyen gyönyörű jószág vagy! – mondta inkább reménykedve, mint meggyőződéssel. – Mi a neve? – fordult aztán a férfihoz.

Accidenti! Nicolo némán szentségelt magában.

Noha Angliában nőtt fel, gyakran ragadtatta magát efféle kitörésekre az anyja anyanyelvén. Különösen, ha feldúlt vagy ideges volt, mint most. Ez a lehetetlen nőszemély nemcsak betört a házába, de még a szentélyébe, az irodájába is volt képe utánajönni! Vonakodva vette le a tekintetét a képernyőn villódzó számokról, és amikor a lányra nézett, meglepetten látta, hogy Sophie javában cirógatja a kutya busa fejét.

– *Dorcha* – vetette oda. – Ír nyelven ez annyit tesz: sötétség.

– Ó, ezek szerint jól gondoltam, hogy a fajtáját tekintve ír farkaskutya.

A lány bátorsága meglepte Nicolót. Az emberek, még a férfiak többsége is, félt a hatalmas állattól, pedig Dorcha valójában szelíd volt, mint egy bárány. Félő, hogy ha Sophie tovább cirógatja, a végén még a hátára fordul, hogy a hasát is megvakartassa vele.

– Egyáltalán nem úgy néz ki, mint egy farkas.

– Nem a kinézete miatt hívják így, hanem mert egykor farkasra és medvére vadásztak vele. Ez egy igen régi fajta, melyet már a római időkben is tenyésztettek.

Sophie elmosolyodott.

– Akkor alighanem szerencsém van, hogy nem talál ellenszenvesnek.

Nicolo nem felelt, csak fancsali képpel bámult rá. Meg kellett állapítania, hogy Christos Giantrakos megbízottja nemcsak hogy nagyon bátor, de határozottan vonzó is.

Ahogy a görög „trónbitorlóra” gondolt, akit apja a cég élére emelt, a férfi tekintete még inkább elfelhősödött. Soha nem találkozott személyesen Giantrakossal, és nem is állt szándékában. Az elmúlt nyolc évben fokozatosan visszavonult a családi hotelbizniszből, és már maga is elhitte, hogy nem érdekli, mi folyik a *Chatsfield* háza táján, de a görög vezérigazgató kinevezése bebizonyította, hogy ez nem egészen így van.

Elsősorban persze nem a saját érdekei okán, hanem a nővére miatt, akit tisztelt és szeretett. Lucilla már évek óta dolgozott a *Chatsfield* szállodalánc zászlóshajójánál, a londoni *Chatsfield* vezetőségében, vagyis méltán számíthatott volna rá, hogy apja őt fogja a vezérigazgatói székbe emelni. Hogy a választás végül egy idegenre esett, az mindenkit bántott a családtagok közül, de a mellőzött Lucillát különösen.

Pedig ha valaki, ő aztán megérdemelt volna minden segítséget. Lucilla volt az, aki anyjuk távozása után összetartotta a családot, azokban az időkben, amikor az apjukat nem érdekelte más, csak a könnyű nőcskék és az alkohol. És erre mit tesz az öreg? Hálából a nyakára ültet valami senkiházit, akinek Lucilla kénytelen lesni a parancsait, pedig bizonyára lennének saját elképzelései arról, hogyan kellene vezetni a szállodaláncot.

Düh és csalódottság ült Nicolo tekintetében, ahogy Sophie Ashdownt végigmérte. *Micsoda arcátlan teremtés! Betolakodik ide, és még elvárja, hogy mosolyogva fogadjam!*

Egyszerűen minden idegesítette ezen a lányon. Az elegáns lenvászón kosztümjétől kezdve a magas sarkúba bújtatott hosszú, karcsú lábán keresztül egészen a mézszínű ragyogó hajáig. Vajon hány órát ülhetett a fodrásznál, mire az meg tudta annyira zabolázni ezt a hajzuhatagot, hogy most fényesen és selymesen hulljon a vállára?

Pár évvel ezelőtt Nicolót még nem hagyták volna hidegen a lány bájai, sőt. Mindent megtett volna, hogy az ágyába csábítsa, de ma már nem olyan, mint akkoriban. Mi több, a gyomra is felfordult a gondolatra, milyen felelőtlen, ostoba életet élt valaha.

– Lábhoz, Dorcha! – vakkantotta oda élesen, és egyből megenyhült, amikor látta, hogy a kutya azonnal engedelmeskedik. Fél szemmel közben az egyik monitort fürkészte. A gyorsan változó számsorokból az derült ki, hogy kisebb földindulás volt az ázsiai piacon, a Nikkei index viszonylag rövid idő alatt mintegy háromszáz ponttal nőtt. Szeretett volna végre egyedül maradni, hogy zavartalanul átgondolhassa a szükséges pénzügyi stratégiát, és eldönthesse, mi a teendő. A hívatlan vendég azonban megakadályozta ebben.

– Látom, nem ért engem, Miss Ashdown – mondta tettetett nyugalommal, aztán átvágott a szobán.

– Engem a legkevésbé sem érdekel a részvényesek közgyűlése, sőt az sem, amit a főnöke mondani akar nekem.

Azzal megfogta Sophie vállát, és az ajtó felé lódította, majd a lány elképedt arckifejezése láttán gonoszul elvigyorodott.

– Mondja meg a drágalátos főnökének, hogy felőlem elmehet a pokolba! Engem nincs joga ugráltatni, és ahhoz sincs joga, hogy az atyaúristent játssza a *Chatsfield* élén!

– Téved, van joga hozzá. Az édesapja jóvoltából.

– Legfőbb ideje volna, hogy apám észhez térjen, és a nővéremet az őt megillető helyre ültesse. Vegye tudomásul, hogy senki sem ismeri ki magát jobban a szállodaiparban, mint Lucilla. Még Giantrakos sem, akármilyen nagyokosnak hiszi magát.

– Megértem, hogy kötelességének érzi kiállni a nővére mellett...

– Ugyan, maga az égvilágon semmit sem ért! – szakította félbe gorombán a férfi, aki már olyan közel ért Sophie-hoz, hogy orrát megcsapta a parfümjé illata.

Azonnal megismerte a jellegzetes Chatsfield-illatot. A cédrus, bergamott, fehér rózsa és levendula finom, bódító egyvelege ellentmondásos érzéseket keltett életre benne. Emlékeket abból az időszakból, amikor a szüleivel és testvéreivel együtt számos szállodát látogattak végig szerte a világon. És minden hotelben ugyanez az illat fogadta őket, melyet a légkondicionáló berendezés segítségével juttattak el valamennyi helyiségbe.

Boldog idők! Akkor még együtt volt a család, mi több, megbonthatatlanak látszott a szülők szövetsége. Nicolót váratlanul érte és porig sújtotta anyja távozása. Ennél jobban már csak az viselte meg, amikor apja vétkeire fény derült.

Összezavarta, hogy a családjáról elnevezett illatot érzi ezen az idegen lányon. Nem akart a családjára és a múltra gondolni. Meg arra sem, amit a múltban elkövetett. A büntudat még mindig ólomsúlyként nyomta a lelkét. Csak nagy nehezen sikerült itt, a világtól elzártan egy kis nyugalmat találnia, és ezt senki kedvéért nem szándékozott feladni.

Majdhogynem durván tessékelte ki Sophie-t az ajtón.

– Be is egyedül jött, gondolom, a kijáratot is megtalálja – mondta nyomatékosan, s a szavaira odakintről mennydörgés robaja válaszolt, de olyan erővel, hogy még az ablaktáblák is beleremegtek. – A maga helyében én csipkedném magam, Miss Ashdown. A házhoz vezető út esőzések idején valóságos sártengerré változik. – Ez azért túlzás volt, de Nicolo szeretett volna úgy istenigazából ráijeszteni a lányra. – És ha elakad a kocsival, az nagy baj, mert a legközelebbi falu legalább egy óra járásra van innen.

2. FEJEZET

Sophie tíz percen belül immár másodszor került a Nicolo Chatsfield dolgozószobájába vezető ajtó rossz oldalára.

Pimasz alak! Faragatlan tuskó! – dühöngött a lány, és megdörgölte sajtó vállát. Nem lepődött volna meg azon sem, ha bekékül a bőre. Christos ugyan megmondta neki, hogy nem lesz könnyű dolga, de ilyen komoly ellenállásra nem számított.

Máris felmutathatott azonban egy apró előrelépést: sikerült felfedeznie Nicolo Achilles-sarkát, ami nem volt más, mint a nővére, Lucilla iránti feltétlen rajongása. Talán ha beígéri neki, hogy Christos a cégvezetésben figyelembe fogja venni Lucilla javaslatait, sikerülhet meggyőznie a férfit, hogy jöjjön el a közgyűlésre.

Elhatározta, hogy harcmódot vált: nem fog ajtóstul rontani a házba, inkább békegalambként érkezik, olajággal a csőrében. Sophie mosolyogva indult a konyha irányába. Úgy vélte, Nicolo, aki egyedül, asszonyi gondoskodás nélkül él itt, bizonyára jobban díjazna néhány finom falatot, mint egy tényleges olajágot.

Annál is inkább, mert ebéidő volt, és ő maga is kezdett éhes lenni.

A hűtőben azonban sajnálatos módon semmi használhatót nem talált. Mindössze egy megkeményedett sajt árválkodott a polcokon, valamint pár nyers marhaszelet a mélyhűtő rekeszében. A szekrények átnézése is hasonlóan siralmas eredménnyel zárult.

Sophie mindennél jobban vágyott egy csésze forró teára, de be kellett érnie instant kávéval és pár keksszel. Egy tálcára pakolta a rágcslálnivalót és az elkészített kávé, majd ismét bekopogott a dolgozószobába. Mivel senki sem felelt, némi várakozást követően belépett a helyiségbe, aztán sugárzó mosollyal az íróasztalra tette a tálcat.

– Gondoltam, készítek egy kis harapnivalót ebédre, de kávé és némi kekszen kívül csak nyers marhaszeletet találtam. Gondolom, az Dorcháé, de érdekelne, hogy maga mit tervezett vacsorára.

– Húst, még hozzá nyersen és hidegen! – mordult rá a férfi. – Mégis mit képzelsz, hogy a konyhámban szimatol? Nem megmondtam, hogy hagyja el a házamat?

– Sajnos, nem sok mindent sikerült kiszimatolnom – élcelődött Sophie. – Különbözik pedig az lett volna a legkevesebb, hogy magától is megkínál egy csésze teával, már csak a kötelező udvariasság okán is. Meglehetősen fárasztó utat tettem meg Londontól idáig, tudja?

– Én aztán nem akartam, hogy idejöjjön! – hangzott a goromba válasz. – Maga döntött úgy, hogy rám tör, akkor viselje a következményeket. Esetleg tegyen panaszt a főnökénél, akinek világosan megmondtam, hogy nem érdekel a közgyűlése!

– Nézze, csináltam kávé – mutatta Sophie, és odahúzott magának egy széket az asztalhoz. – Mit szólna, ha meginnánk és békét kötnénk?

– *Madonna mia!* Mégis melyik szót nem érti abban a mondatban, hogy most azonnal hagyja el a házamat, Miss Ashdown?!

Sophie ivott egy korty kávé, aztán visszatette a csészét a tálcára.

– Csakhogy én nem akarok elmenni – jelentette ki derűs mosollyal.

– Akkor nincs más hátra, kénytelen leszek erőszakhoz folyamodni – döntötte el a férfi, és felállt.

Villámgyorsan megkerülte az asztalt, és maga is megijedt az érzésektől, melyek előtörték. Nagyon rég volt, hogy hagyta az ösztöneit eluralkodni a józan ész fölött. A rút hegek, melyek a teste egyik oldalát borították, nem engedték, hogy elfelejtse, milyen végzetes következményekkel járhat az önuralom elvesztése, de most ez a szemtelen és fölöttébb csinos teremtés úgy kihozta a sodrából, mint azóta semmi.

Sophie megbűvölve meredt a házigazdára, és ahogy a pillantása Nicolo lángoló tekintetével találkozott, megállapította, hogy a férfinak gyönyörű szeme van. Az írisze belül borostyánszínű, melyet egy olívaöld